

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **R. P.**

zastoupená JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem
sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: **1. Z.J.**

zastoupen Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

2. T. J.

zastoupená Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

3. Obec Vřesina

sídlem 21. dubna 247/1, 747 20 Vřesina

4. Česká telekomunikační infrastruktura a. s.

sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2018, č. j. MSK 57983/2018,

takto :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 30. 5. 2018 č. j. MSK 57983/2018 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 20 559 Kč k rukám JUDr. Tomáše Doležala, advokáta se sídlem 746 01 Opava, nám. Republiky 679/5.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 27. 7. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2018 č. j. MSK 57983/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Hlučín (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 2. 2018 č. j. HLUC/06195/2018/OP/Tc (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby nazvané „*novostavba rodinného domu, domovní ČOV, vodovodní přípojka, STL plynovodní přípojka, přípojka dešťové kanalizace, oplocení, opěrná zídka*“ na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. Vřesina u Opavy (dále jen „předmětná stavba“) dle žádosti osob zúčastněných na řízení Z. J. a T. J.
2. Napadenému rozhodnutí žalobkyně vytkla nepřezkoumatelnost pro formalistické podřazení pod územně plánovací dokumentaci. Podle žalobkyně se jak stavební úřad, tak žalovaný otázkou souladu záměru stavebníků s územně plánovací dokumentací zabývali nedostatečně, když pouze konstatovali, že stavební záměr je s ní v souladu a že stavby jsou v této zóně podle územního plánu obecně přípustné. Stavební úřad neprovedl žádnou přezkoumatelnou úvahu o tom, zda lze posuzovaný stavební záměr podřadit pod některý z druhů staveb, které je podle územně plánovací dokumentace přípustné umísťovat v daném území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto nepřezkoumatelnost nijak nereflektoval, pouze uvedl, že stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí řádně posoudil záměr podle požadavků § 90 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavebního zákona“), s tím, že se s úvahami a závěry stavebního úřadu ztotožňuje a považuje je za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé.
3. Dále žalobkyně namítla nedostatečné a nesprávné vyhodnocení své námitky zastínění solárních kolektorů na střeše jejího objektu. Žalobkyně od počátku stavebního řízení

namítala, že umístěním stavby na pozemku, který sousedí s jejím pozemkem, dojde k zastínění slunečních kolektorů umístěných na garáži v blízkosti hranice pozemku, na které v roce 2015 čerpala dotaci z dotačního programu „Zelená úsporám“ a v něm se zavázala, aby kolektory byly celoročně osluněny po dobu 11 let, což akceptoval stavební úřad ve sdělení ze dne 27. 4. 2015, č. j. HLUC/18617/2015/OV/Hl. Jsou tak podle žalobkyně porušeny obecné požadavky na odstupy staveb a dojde ke „zhoršení kvality prostředí“ ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (dále jen „vyhláška“). Stavební úřad však námitku redukoval pouze na posouzení, zda vzájemné odstupy staveb splňují požadavky kvality prostředí, kterou vyložil ve vztahu ke způsobu bydlení a nevztáhl ji již na technické vybavení, tedy solární kolektory. Stejným způsobem posuzoval i parametr oslunění, který podle něj na oslunění solárních kolektorů nedopadá. Vzhledem k absenci právní úpravy umístění a ochrany solárních kolektorů shledal stavební úřad námitku žalobkyně nedůvodnou a žalovaný tuto úvahu potvrdil. S tím žalobkyně nesouhlasí, oslunění ve vztahu k solárním kolektorům je integrální součástí kvality prostředí ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky. Vzhledem k tomu, že umístěním předmětné stavby dojde k poklesu oslunění kolektorů, nemůže být stavba v souladu s § 25 odst. 1 vyhlášky. Žalovaný i stavební úřad se ani nevypořádali s obsahem studie o slunění stavby zpracovanou Ing. arch. A.H., kterou žalobkyně ve stavebním řízení předložila.

4. Z těchto důvodů navrhl žalobkyně napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť rozhodnutí není nepřezkoumatelné, když byl zhodnocen soulad stavebního záměru se zásadami územního rozvoje, žalovaný se dostatečně zabýval vypořádáním námitky žalobkyně ztráty oslunění pro solární kolektory. Ve zbytku odkázal na své napadené rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
6. Zúčastněné osoby 1) a 2) Ing. Z. J. a T. J. rovněž navrhli zamítnutí žaloby. Námitku nepřezkoumatelnosti považují za nedůvodnou, neboť soulad stavebního záměru s územním plánem byl podle jejich názoru přezkoumatelným způsobem odůvodněn a požadavky žalobkyně na další odůvodnění jsou na hranici přemrštěného formalismu. K námitce porušení § 25 vyhlášky zúčastněné osoby uvedly, že solární kolektory nejsou stavbou ani doplňkem stavby hlavní, a proto se na ně § 25 vyhlášky, upravující vzájemné odstupy mezi stavbami, nevztahuje.
7. Ostatní zúčastněné osoby se ve věci nevyjádřily.
8. U jednání účastníci řízení na svých stanoviscích setrvali.
9. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 14. 11. 2017 podaly zúčastněné osoby, pan Z. J. a T. J., žádost o vydání územního souhlasu na umístění předmětné stavby. Vzhledem k tomu, že žádost nesplňovala podmínky pro vydání územního souhlasu, stavební úřad rozhodl usnesením o provedení územního řízení. Žalobkyně, jejíž pozemky parc. č. X, X a X v k. ú. Vřesina u Opavy, na kterých je umístěn rodinný dům a garáž, sousedí s pozemky, na kterých má být umístěna předmětná stavba, podala mj. námitku rozporu předmětné stavby s § 25 odst. 1 vyhlášky, neboť dojde ke zhoršení kvality prostředí, když novostavba zastíní solární kolektory na střeše garáže, čímž znehodnotí funkci zařízení.

K námitce předložila studii oslunění stavby na parc. č. X ve Vřesině u Opavy, zpracované Ing. arch. A.H., který konstatoval, že v měsících únor - říjen k zastínění solárních kolektorů na střeše garáže nedochází. V tomto období proto není omezena ani příprava teplé vody, ani vytápění objektu. Ve zbytku roku dochází k částečnému až úplnému zastínění solárních kolektorů, což omezuje nejen přípravu teplé vody, ale protože solární systém je využíván rovněž k přitápění, omezuje to také možnost vytápění budovy solárními kolektory, protože k zastínění dochází v měsících listopadu - leden, kdy se dům vytápí.

10. Stavební úřad vydal dne 2. 2. 2018 územní rozhodnutí, ve kterém konstatoval, že stavební záměr je v souladu s územně plánovací dokumentací, neboť se nachází v zastavěném území, v zóně ploch smíšených, obytných, venkovských s přípustným využitím rodinné doby a stavby bezprostředně související a podmiňující bydlení, a ploch veřejných prostranství. Dále konstatoval, že bude v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využití území. K námitce žalobkyně, týkající se zastínění solárních panelů, uvedl, že žádný právní předpis nestanovuje limity pro zastínění technologických zařízení jakéhokoli charakteru. Rodinný dům žalobkyně byl plynofikován a zdrojem jeho vytápění je plynový kotel a kotel na tuhá paliva. Žalobkyně podala žádost o vyjádření k instalaci solárních panelů na ohřev TUV a přitápění rodinného domu. Vytápění rodinného domu solárními panely tedy není primární zdroj tepla a solární soustava slouží pouze k přitápění a ohřevu teplé užitkové vody, když výkon tohoto zařízení závisí na intenzitě a době slunečního svitu, nikoliv na potřebách žalobkyně. Nadto pozemek, na kterém má být umístěná předmětná stavba, byl schválen v prosinci 2011 územním plánem tak, že byl zařazen do funkční plochy SV, smíšené obytné-venkovské, která umožňovala zástavbu rodinnými domy. Přesto v roce 2015 žalobkyně instalovala na střechu stávající garáže v těsné blízkosti pozemkové hranice systém solárních panelů, i když mohla předpokládat, že může dojít k zástavbě sousedního pozemku. Za této situace nemůže stavební úřad po stavebníkovi požadovat, aby respektoval její zařízení v rozsahu nad rámec právních předpisů.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, ve kterém se se závěry stavebního úřadu ztotožnil.
12. Podle § 90 odst. 2 věta před středníkem zák. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *stavební úřad posuzuje soulad a územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle § 96b.* Stavební úřad podle názoru krajského soudu postupoval v souladu s tímto ustanovením, když konstatoval soulad stavebního záměru s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, neboť stavba rodinného domu je slučitelná s přípustným využitím předmětného pozemku, umístěného v zóně ploch smíšených, obytných venkovských, kde je přípustné využití právě pro rodinné domy. Pro žádnou hlubší úvahu, proč tento soulad je, tak není důvod; jiná situace by byla, pokud by soulad s územním plánem nebyl jednoznačný, nebo kdyby stavební záměr byl v rozporu s územně plánovací dokumentací. Odkázal-li žalovaný na závěr stavebního úřadu s tím, že se s ním ztotožňuje, má krajský soud za to, že dostal povinnost, kterou mu stavební zákon ukládá, neboť další odůvodňování souladu stavebního záměru

výstavby rodinného domu na pozemku územním plánem určeném pro stavbu rodinných domů s tímto územním plánem je podle názoru krajského soudu zbytečné. Žalobní námitka nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v odůvodnění souladu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací tak není důvodná.

13. Žalobkyně dále namítala nedostatečné a nesprávné vyhodnocení její námitky zastínění solárních kolektorů.
14. V posuzované věci stavební úřad uzavřel, že umístěním předmětné stavby nedojde k narušení kvality bydlení žalobkyně podle § 25 odst. 1 vyhlášky, protože solární kolektory z technického hlediska nemají předepsané odstupové vzdálenosti a ani povinné oslunění, a protože dům žalobkyně je vytápěn i plynem, nemůže mít přednost realizace solárních kolektorů před právem zúčastněných osob na využití svého pozemku v souladu s územním plánem. S tímto závěrem souhlasil i žalovaný, který podtrhl, že *„odvolatelka s ohledem na povolené odstupy mezi stavbami před instalací solárního zařízení mohla předvídat, v jaké vzdálenosti může být umístěna stavba na sousedním pozemku. Není možno se nyní na úkor vlastníků sousedního pozemku domáhat umístění stavby ve větší vzdálenosti od hranice pozemku, než stanovují právní předpisy, neboť pro umístění a ochranu solárních zařízení stavební zákon ani jeho prováděcí předpisy nepředepisují žádné konkrétní požadavky.“* Tento výklad však podle názoru krajského soudu neobstojí. Ust. § 25 vyhlášky, stanoví - kromě požadovaných vzdáleností mezi konkrétními stavbami - v odstavci prvním obecný požadavek na to, aby vzájemné odstupy staveb splňovaly mj. požadavky tzv. *„kvality prostředí“* a umožňovaly užívání prostoru mezi nimi např. pro technickou infrastrukturu. Konkrétně tento odstavec zní: *vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární ochrany, povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti např. technickou infrastrukturu.* Pojmem *„kvalita prostředí“* byl s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen pojem *„pohoda bydlení“* podle § 8 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb. a k jeho významu se vyjádřil mj. již Krajský soud v Praze dne 19. 6. 2014, pod č. j. 45 A 59/2012 Sb., tak, že konstatoval, že pojem *„kvality prostředí“* se *„od původní úpravy liší v zásadě jen tím, že umožňuje nově posouzení dostatečných odstupových vzdáleností (popř. doplňujících ochranných opatření) i mezi stavbami, z nichž ani jedna není stavbou určenou pro bydlení. I nadále je tak § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., stavebnímu úřadu uložena povinnost hodnotit zcela komplexním způsobem veškeré parametry relevantní z hlediska užívání okolních staveb. Jen se již toto hodnocení neomezuje čistě na hodnocení parametrů relevantních pro kvalitu bydlení“*. Krajský soud v Ostravě nemá žádný důvod se od tohoto výkladu pojmu *„kvalita prostředí“* jakkoliv odchýlit a již z něj tak vyplývá povinnost stavebního úřadu při posouzení dostatečnosti odstupové vzdálenosti mezi předmětnou stavbou a stávajícími stavbami garáže a rodinného domu žalobkyně přihlídnout k dopadům realizace předmětné stavby na provoz resp. oslunění solárních kolektorů žalobkyně, neboť jde o parametr relevantní pro užívání jejího rodinného domu, a není možné dopad odmítnout jen proto, že pro ochranu solárních zařízení není žádná výslovná právní úprava, solární kolektory z technického hlediska nemají předepsané odstupové vzdálenosti a ani povinné oslunění a dům žalobkyně je vytápěn i plynem.

15. Nadto, z § 76 odst. 2 stavebního zákona vyplývá povinnost stavebníka být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb a stavební úřad je povinen k tomuto zákonnému požadavku v územním řízení přihlédnout [§90 odst. 21 písm. a) stavebního zákona]. Citovaný § 25 odst. 1 vyhlášky tento zákonný požadavek dále rozvíjí. Umístění solárních zařízení nepochybně souvisí s užíváním rodinného domu žalobkyně; konečně to připouští i žalovaný a stavební úřad, když uvádějí, že solární zařízení slouží k - byť doplňkovému - vytápění a k ohřevu teplé užitkové vody. Dojde-li realizací předmětné stavby k omezení možnosti žalobkyně solární zařízení využívat, pak tím nepochybně dojde ke změně možnosti užívání i jejího rodinného domu a za této situace může být zasaženo do její „kvality prostředí“ ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky. Úvaha stavebního úřadu a žalovaného, že za situace, kdy solární zařízení samy o sobě nepožívají speciální ochrany stavebního zákona a prováděcího předpisu, není možno při umísťování stavby na sousedním pozemku její dopad na toto solární zařízení zohlednit, je v rozporu jak s § 25 odst. 1 vyhlášky, tak s § 90 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 2 stavebního zákona.
16. Pro úplnost je třeba zmínit právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2012, č. j. 30 A 22/2011-67, podle něž *„[u]stanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006, podle něhož každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 téhož zákona a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, nepředstavuje korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon z roku 2006 a jeho prováděcí předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území.“*
17. S tímto názorem se krajský soud ztotožňuje pouze zčásti. Zmíněný rozsudek přehlíží, že stavební úřad je povinen přihlédnout i k námitkám účastníků řízení občanskoprávní povahy a o nich si učinit úsudek sám (srov. § 89 odst. 6 a § 114 odst. 3 stavebního zákona), námitky občanskoprávní povahy přitom mohou být korektivem vedoucím i k tomu, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v zájmu namítajícího výhodněji, než stanoví stavební zákon. Typickým případem občanskoprávních námitek, o nichž přísluší rozhodnout stavebnímu úřadu, jsou námitky tvrdící, že užívání umísťované, resp. povolované stavby povede v budoucnu k porušování povinnosti jejího vlastníka zakotvené v ustanovení § 1013 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „občanský zákoník“) zdržet se všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) v míře nepřiměřené poměrům vnikají na pozemek souseda a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku. Pokud § 89 odst. 6 a § 114 odst. 3 stavebního zákona ukládají, aby stavební úřad posoudil vznesené námitky na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, dopadá to jen na ty konkrétní dílčí faktory, pro něž prováděcí vyhlášky a odkazované technické normy stanoví přesné limity. Je-li tedy takto určena např. v ustanovení § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, v původním znění (dále jen „vyhláška OTP2“) dostačující míra oslunění, nelze úspěšně namítat nedostatečné oslunění, jestliže je splnění normy objektivně prokázáno. V tomto směru bylo konstatováno již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52. Na druhou stranu však nelze tvrdit, že pokud prováděcí předpisy neupravují limity, resp. neodkazují na technickou normu, nemusí se stavební úřad ve svém rozhodnutí

zabývat námitkou, která má občanskoprávní povahu. V posuzované věci žalobkyně tvrzený dopad zastínění slunečních kolektorů a znemožnění nebo podstatné omezení jejich užívání a tím užívání rodinného domu takovou námitkou nepochybně je a je to stavební úřad, kdo má podle shora citovaných ustanovení stavebního zákona povinnost na základě vznesení této námítky určit, zda k takovému vlivu navrhované stavby dojde a zda to bude skutečně v míře nepřiměřené poměrům a způsobem podstatně omezujícím obvyklé užívání pozemku.

18. Jak konečně dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2017, č. j. 2 As 155/2017 - 65, *„veřejnoprávní ochrana je zejména poskytována preventivně pro futuro z důvody ochrany sousedících osob a předcházení možným sporům budoucím, které lze předvídat již ve fázi rozhodování o umístění a povolení stavby“*. Vypořádání námítky žalobkyně zastínění jejího solárního zařízení předmětnou stavbou může vést k předejití sporu, který v budoucnu z tohoto zastínění může vzniknout, a z hlediska komplexního posouzení vlivu předmětné stavby na sousední pozemky je tak nezbytným předpokladem zákonnosti rozhodnutí o umístění stavby. Stavební úřad a žalovaný byli povinni posoudit dopad předmětné stavby i na možnost využití slunečních kolektorů žalobkyně, byť jsou umístěny nikoliv na střeše rodinného domu, ale na střeše garáže, a zohlednit veškeré dopady případného omezení jejich oslunění.
19. Krajský soud nesouhlasí ani se závěrem, že žalobkyně mohla přepokládat, že vzhledem k stanoveným minimálním odstupovým vzdálenostem může dojít k zastínění jejích solárních kolektorů, bude-li na sousedním pozemku umístěna stavba, a měla tomu při jejich realizaci přihlédnout. Žalovaný při formulaci tohoto závěru totiž vyšel ze shora uvedené - mylné - úvahy o tom, že není-li solárnímu zařízení poskytnuta výslovná ochrana, není možné k nim při posuzování vlivu umístění předmětné stavby přihlédnout. Jak bylo vyloženo shora, tak tomu není, a žalobkyně tak dopad případné stavby na své solární zařízení mohla předvídat jen stěží.
20. Při posouzení námítky nedostatečného oslunění solárních kolektorů je tedy nutno vzít v potaz nejen samotné minimální odstupové vzdálenosti, ale komplexní dopad předmětné stavby na sousední pozemky. Je nutno - například - přihlédnout k tomu, zda pozemek, na kterém má být předmětná stavba realizována, umožňuje její jiné situování a zda jsou s touto změnou umístění spojeny náklady; dále posoudit proporcionalitu zásahu do stávajícího stavu, kdy žalobkyně při užívání svého rodinného domu využívá sluneční energie, a do práva stavebníka užívat svůj pozemek, který je pozemkem určeným pro výstavbu rodinného domu. V napadeném rozhodnutí ani v prvostupňovém rozhodnutí však nebyl - vzhledem k nesprávné úvaze stavebního úřadu a žalovaného - skutkový stav v tomto směru zjišťován a správní úvaha ze stejných důvodů v napadeném rozhodnutí chybí.
21. Žalovaný ani stavební úřad rovněž nezohlednili tvrzení žalobkyně o čerpání dotace na realizaci solárních panelů a povinnosti, které pro ni z jejího přijetí vyplývají; nezabývali se ani tím, zda solární zařízení bylo umístěno v řízení podle stavebního zákona či zda ohlášení ani povolení nepodléhalo, což je okolnost, která právní jistotu žalobkyně a její možnost dohlédnout na důsledky umístění solárních kolektorů právě na střeše garáže ovlivňuje. Ani v tomto směru nebyl skutkový stav zjišťován.

22. Krajský soud souhlasí s námitkou zúčastněných osob, že § 25 vyhlášky upravuje vzájemné odstupy staveb a solární zařízení není stavbou; je však technickým vybavením rodinného domu žalobkyně, který již stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, a takto podléhá nejen posouzení kvality prostředí, jak bylo vysvětleno shora, ale dopadá na jejich umístění i poslední věta odstavce prvního, tedy *odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti např. technickou infrastrukturu*. Stavební úřad ani žalovaný se odstupem předmětné stavby s ohledem na možnost užívání prostoru mezi stavbami pro solární zařízení jako technické vybavení rovněž nezabývali.
23. Krajský soud tak žalobní námitku nedostatečného a nesprávného vyhodnocení námitky zastínění solárních kolektorů považuje za důvodnou a napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jak žalovaný, tak stavební úřad vycházeli z nezákonného výkladu § 25 odst. 1 vyhlášky. Krajský soud je proto zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc podle § 78 odst. 4, 5 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je vysloveným právním názorem krajského soudu vázán.
24. Žalobkyně žalobou navrhla zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106).
25. Žalobkyně v průběhu řízení navrhla přiznání žalobě odkladného účinku. Ani o tomto návrhu krajský soud nerozhodl, neboť ve lhůtě podle § 73 odst. 3 s. ř. s. rozhodl ve věci samé.
26. Vzhledem k tomu, že v řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, vzniklo jí v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za čtyři úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě a účast u jednání podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a e) vyhlášky, čtyřikrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Dále je nákladem řízení žalobkyně cestovné za cestu cestovné za cestu z Opavy do Ostravy ke krajskému soudu a zpět, ujeté 74 km osobním vozem reg. zn. X o průměrné spotřebě 8,5 l na 100 km benzínu natural, cena za opotřebení dle vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 4,10 Kč za 1 ujetý kilometr, cena pohonných hmot 33,10 Kč za 1 litr benzínu, a dále náhrada za ztrátu času v rozsahu 4 půlhodin ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu dle § 14 odst. 3 vyhlášky. Z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku je nákladem i DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení v celkové výši 20 559 Kč podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejího práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně

podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 13. února 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **R. P.**

zastoupená JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem
sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: 1. **Z.J.**

zastoupen Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

2. **T. J.**

zastoupená Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

3. **Obec Vřesina**

sídlem 21. dubna 247/1, 747 20 Vřesina

4. **Česká telekomunikační infrastruktura a. s.**

sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2018, č. j. MSK 57983/2018,

o doplnění rozsudku ze dne 13. 2. 2018, č. j. 25 A 74/2018 – 69,

takto :

Rozsudek ze dne 13. 2. 2018, č. j. 25 A 74/2018 - 69 **se doplňuje** o výrok III., který zní:

„III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení“.

Odůvodnění:

27. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 27. 7. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2018 č. j. MSK 57983/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Hlučín (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 2. 2018 č. j. HLUC/06195/2018/OP/Tc (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby nazvané „*novostavba rodinného domu, domovní ČOV, vodovodní přípojka, STL plynovodní přípojka, přípojka dešťové kanalizace, oplocení, opěrná zídka*“ na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. Vřesina u Opavy (dále jen „předmětná stavba“) dle žádosti osob zúčastněných na řízení Z. J. a T. J.
28. Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem dne 13. 2. 2018, č. j. 25 A 74/2018 - 69, ve kterém nerozhodl o právu osob zúčastněných na náhradu nákladů řízení, proto podle § 166 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve spojení s § 64 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) o něm rozhodl tímto doplňujícím rozsudkem.
29. Osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu žádné náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti, které by jí uložil soud, nevznikly, soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nemají (výrok I.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 27. února 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

25 A 74/2018 - 80

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Gottwaldem ve věci

žalobkyně: **R.P.**
zastoupená JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem
sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: 1. **Z. J.**

zastoupený Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

2. **T.J.**

zastoupená Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

3. **Obec Vřesina**
sídlem 21. dubna 247/1, 747 20 Vřesina

4. **Česká telekomunikační infrastruktura a. s.**
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2018, č. j. MSK 57983/2018,
o opravě výroku rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 25 A 74/2018-69,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2019, č. j. 25 A 74/2018-69 se ve výroku II. mění tak, že za slova „částku ve výši 20 559 Kč“ se vkládá „ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku“.

II. Lhůta k plnění stanovená ve výroku II. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2019, č. j. 25 A 74/2018-69, počne běžet dnem právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 27. 7. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2018 č. j. MSK 57983/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Hlučín (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 2. 2018 č. j. HLUC/06195/2018/OP/Tc (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby nazvané „*novostavba rodinného domu, domovní ČOV, vodovodní přípojka, STL plynovodní přípojka, přípojka dešťové kanalizace, oplocení, opěrná zídka*“ na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. Vřesina u Opavy (dále jen „předmětná stavba“) dle žádosti osob zúčastněných na řízení Z. J. a T. J.
2. V rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 25 A 74/2018-69, krajský soud uložil žalovanému výrokem II. povinnost, aby „zaplatil žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku ve výši 20 559 Kč k rukám JUDr. Tomáše Doležala, advokáta se sídlem 746 01 Opava, nám. Republiky 679/5.“
3. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud v dotčeném výroku neuvedl lhůtu k plnění a jedná se tedy o chybu v psaní, rozhodl předseda senátu tímto opravným usnesením v souladu s ustanovením § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o doplnění lhůty k plnění. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s vyhlášeným rozsudkem a odůvodněním písemného vyhotovení rozsudku.
4. V souladu s ustanovením § 54 odst. 4 s. ř. s. soud odložil počátek běhu lhůty k plnění povinnosti nahradit náklady řízení ke dni právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 19. března 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

